KUUROJEN LEHTI

Tidskrift för Döva

Valistustalon vihkiäiset Vaasassa 15. 9. 1957 - Upplysningsgårdets invigningsfest i Vasa.

MARRASKUU
NOVEMBER

N:o 11 - 1597

KÄYTTÄKÄÄ ONNITTELUADRESSEJA

Kukkaset kuihtuvat! Adressi säilyy jatkuvasti rakkaana muistona ystävällänne. Kun haluatte onnitella ystäväänne hänen merkkipäivänään — kun hän täyttää vuosia, solmii avioliiton, pääsee ripille j.n.e. on paras ja kätevin tapa lähettää hänelle onnittelunne kauniilla adressilla.

Näitä adresseja saa ostaa asiamiehiltämme kuurojenyhdistyksissä. Maksu on 300 markkaa kuorineen.

Pohjaväri on aurinkoisen hiekan väri, reunat ja koristeet sekä teksti, joka tässä kuvassa näyttää mustalta, on kultaa. Suuruus 21 x 27,5 sm, 4 siv.

Adressin myynnistä kertyvät tulot kartuttavat Liittomme Omakotirahastoa.

Adresseja saa tilata Liittomme toimistosta.

Suomen Kuurojen Liitto r.y.

Liisankatu 27 E 10 — HELSINKI — Postisiirtotili n:o 6825

KUUROJEN LEHTI

SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y:n ÄÄNENKANNATTAJA

MARRASKUU | 62. VUOSIKERTA | N:o 11 · 1957

Tammikuun numeroon tarkoitetut ilmoitukset, kirjoitukset ja kuvat on lähetettävä toimitukselle ennen Joulukuun 1 päivää

Huomioita Rooman maailmankongressista

Kansainvälinen yhteistyö kuurojen keskuudessa on saavuttamassa yhä suurempaa laajuutta ja merkitystä. Pohjoismaisten kongressien merkityksen me hyvin tunnemme, ja tiedämme, että niissä on tehty monia kuuroille tärkeitä ratkaisuja. V. 1955 Suomen Kuurojen liitto päätti liittyä jäseneksi Kuurojen maailmanliittoon ja lähetti jo samana vuonna edustajansa Jugoslaviassa pidettyyn mailmanliiton kokoukseen. Kuluneen kesän lopulla Italiassa pidettiin eräitä kuuroille tärkeitä tilaisuuksia, mm. Milanon maailman kisat eli kuurojen olympialaiset, joihin suomalainenkin edustusjoukkue hyvin taistellen osallistui. Melkoinen määrä meikäläisiä kuuroja turisteja oli mukana ensin Milanossa ja sen jälkeen Roomassa, missä oli kuurojen taiteilijain näyttely sekä maailmanliiton kokous. Viimeisenä pidettiin syyskuun 4—6 päivinä kokous, jossa tutkittiin kuurouden olemusta ja kuurojen kuntouttamista Tähän tutkijain kongressiin Suomen Kuurojen liitto lähetti yhden edustajansa velvoituksella tutustua lähinnä opetuksellisen jaoston toimintaan. Eräänä kokouksen tärkeänä tehtävänä oli myös harkita mahdollisuuksia kaikkien maiden kuuroja yhdistävän viittomakielen aikaansaamiseksi. Nimikin jo kielelle hyväksyttiin: G e s t u n o, mikä suomeksi merkitsee yhteisviittointa.

Tutkimus- ja kuntouttamiskongressiin osallistui edustajia yli 20 maasta. Virallisina kielinä olivat Italia, Ranska ja Englanti. Kaikki puheenvuorot tulkittiin kuulokkeiden välityksellä osanottajille. Myöskin Italian viittomakielelle puheet tulkittiin.

Kysytään. Mikä on tällaisen kongressin merkitys? — Ainakin nyt oli tärkeää, että kuurojen kuntouttamistyössä maailman eri puolilla työskentelevät asiantuntijat esittivät tieteellisen tutkimuksen ja käytännössä saatujen kokemusten tuoreimpia tuloksia. Useissa alan johtavissa maissa yhteistoiminta lääkärien, psykologien, koulujen, lastentarhojen, sosiaalihuoltajien ja tekniikan edustajien välillä on kiinteää ja huonokuuloiset ja kuurot yhteisten etujensa takia ovat tarvinneet toisiaan. Meillä sensijaan lääkärit toimivat omassa piirissään, psykologit, opettajat, lastentarhaväki, kuulolaite- ja sähkötekniikan asiantuntijat, kuulontutkijat, pikkulasten kotiopetuksen antajat, ammattikouluväki, kuurojen ja huonokuuloisten keskusjärjestöt omassaan. Kukin ryhmä rekee omalla alallaan hyvää työtä, mutta puuttuu yhteinen kohtaamispaikka, missä työ nähtäisiin kokonaisuutena. Rooman kokous oli ainakin Suomen edustajalle havaintoesitys siitä, miten kipeästi me tarvitsemme keskitystä, uusia tietoja ja uusia taitoja, kun pyrimme luomaan kuuloinvaliideillemme parempaa huomipäivää.

Edelleen kävi selville Kuurojen maailmaliiton merkitys, kun se oli voinut koota yhteen alan asiantuntijoita maailman eri puolilta. Kuurojen kuntouttaminen on menneinä vuosina enemmän kiinnostanut muita kuin kuuroja itseään, mutta nyt on suunta muuttunut. Siitä oli merkkinä Otaniemessä v. 1955 pidetty pohjoismainen kuurojen kongressi, joka painokkaasti vaati kuurojen lasten aikaisempaa opetusta. Maailmanliiton kokouksessa tämä myös oli keskeinen kysymys. Tätä on pidettävä ilahduttavana merkkinä siitä, että kuurojen maailma on päässyt holhottavan asemastaan täysi-ikäisyyteen. Kuurojen omaa mielipidettä ei enää sovi syrjäyttää, kun heidän kohtaloistaan päätetään.

Tilaa heti

KUUROJEN LEHTI

vuodeksi 1958

Ihminen — Jumalan kuva

»Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, Jumalan kuvaksi hän hänet loi; mieheksi ja naiseksi hän loi heidät» I Moos. 1: 27.

Ajattele tätä, olemme Jumalan kuva, Hänen kaltaisensa, taivaallista perheväkeä, kuninkaallista sukua, jumalallista yhteenkuuluvaisuutta. Lue uudelleen ylläolevat Raamatun ensilehdellä olevat lujat sanat, koska asia on tärkeä toistetaan siinä Jumalan työtä ja tarkoitusta. Olemme alusta asti luodut ihmisiksi, emmekä kehityksen tuloksena karvaisista apinoista, kuten jotkut tiedemiehet sanovat.

Täyteen kirkkauteensa tämä kuva meissä pääsee vasta Isän kodissa, jos seuraamme Jeesusta. Hän on tie, Hänessä ihmissuvun turmeluksen tie muuttuu sovituksen tieksi. Maailman tiellä kulkiessamme Jumalan kuva meissä turmeltuu, kuten huonosti hoidettu raha, mutta täysi arvonsa sillä on. Ihmiselämä on Jumalalle aina kallis ja arvokas, ei kenenkään ihmisen kohdalla ole erotusta, kaikki ovat Hänelle rakkaita. Jumalan rakkaus asuu ihmisessä uskoi tai ei. Missä Jumalan rakkaus parhaiten ilmenee? Kodissa jossa Jumalan Sanaa viljellään, siellä isä ja äiti ovat kärsivällisyyden koulussa oppineet kärsimään ja kantamaan toistensa viat ja puutteet, ovat tyytyväisiä oleviin oloihin. Ilolla lapset ovat äidin helmassa ja sylissä, puhein, sanoin, leikintyössä ja ilossa ja surussa, on koti paras paikka, isän työstä paluu iloisen mekastuksen osoitus.

Sentähden Jumala lähetti poikansa, että Hän kirkastaisi sanansa kautta meissä turmeluksen ja synnin, verellänsä pesisi meidät Jumalan kuvan kaltaisiksi. Jeesuksen sovintoverellä pesty anteeksiantamuksen vastaanottanut ihminen on Jumalalle rakas lapsi, Jeesuksen kyynelillä, verihiellä, rukouksilla ristin kuoleman kärsimisellä lunastettu kallis Jumalan lapsi! Tämä on totuus, älä poikkea tästä, voi Herra armahda, että me oppisimme anteeksi pyytämisen, sillä Sinun suuri rakkautesi Jeesuksessa kehoittaa parannukseen, mutta me olemme siihen kykenemättömät. Mutta Jumalan kuvan kaltaisuus rohkaisee meitä, »Sillä kenessä Hän on aloittanut työnsä, on Hän vievä sen voittopäätökseen. Ota Jumalan kutsu vastaan ja seuraa Hänen opetustansa.

Ajattele kuinka suuri työ on tehty Sinua ja minua varten. Evankeliumin kautta on Hän vapauttanut meidät kuoleman vallasta ja synnistä. Jumalan Sanan kuuntelemisessa, Herran Pyhässä ehtoollisessa peseydyt puhtaaksi Jumalan kuvaksi, siinä ei ole vain hyvä tapa, vaan Jumalan työn tunnustaminen ja syntien anteeksiantamus, elämä ja autuus tässä ajassa ja iankakkisuudessa. Ota vastaan Jumalan palvelus Sinua varten.

Reino Grev.

HYVÄÄ JOULUA JA ONNELLISTA UUTTA VUOTTA 1958

Yhteinen joulu- ja uudenvuoden onnittelumme julkaistaan joulukuun numerossa. Maksu 40 mk nimeltä, yhdistyksiltä ja seuroilta 120 mk, jolla kartutetaan liittomme Omakotirahastoa.

Onnittelut on lähetettävä lehtemme toimitukseen ja rahat postisiirtotilille n:o 6825 ennen marraskuun 8 päivää.

KUUROJEN LEHTI
Liisankatu 27 E 10 - Helsinki - ps.tili 6825

Vaasan kuurojen Valistustalo vihitty

Vaasan Palosaarelle on valmistunut uusi, komea kaksikerroksinen rapattu rakennus. Se on Vaasan Kuurojen yhdistyksen kauan odotettu ja paljon työtä vaatinut valistustalo. Tämän vastavalmistuneen talon vihkiäistilaisuus tapahtui laajan kutsuvierasjoukon läsnäollessa 15. 9. 57.

Päivä muodostui Vaasan kuuroille todella odotusten täyttymysten päiväksi. Uuden valistustalon vihkiminen on vihdoin tapahtunut tosiasia. Niin monien kokouspaikkojen jälkeen saadaan tästedes kokoontua oman talon avariin, valoisiin ja ennenkaikkea viihtyisiin suojiin.

Vihkiäistilaisuuteen oli saapunut juhlavieraita salin täydeltä, kuten odottaa sopikin. Tilaisuudessa pidetyistä puheista kuulsi selvänä kuurojen tyytyväisyys ja ansaittu ylpeys heidän nyt syksyn viime päivinä saadessa oman talonsa pitkäaikaisen aherruksensa tuloksena.

Vihkiäistilaisuuden tervehdyssanat lausui Vaasan kuurojen yhdistyksen puheenjohtaja Teuvo Taimisto, joka toivotti kutsuvieraat ja yleisön tervetulleeksi tilaisuuteen. »Tämä päivä», hän mainitsi, »on Vaasan kuurojen suuri päivä. Unelmamme on täyttynyt — olemme saaneet oman talon. Talo ei ole rakennettu joutilaita harrastuksia eikä huvitteluja varten, vaan se on tarkoitettu meidän kodiksemme, jonne tulemme oppimaan elämän tietoja ja taitoja». Tämän jälkeen hän loi katsauksen Vaasan kuurojen yhdistyksen aikaisempaan toimintaan todeten yhdistyksen kasvaneen huomattavasti viime vuosien aikana. Yhteisten kokouspaikkojen löytäminen on kasvaneen jäsenmäärän vuoksi tuottanut yhä enenevässä määrin vaikeuksia. Viime vuosien aikana huoneistokysymys tulikin ajankohtaisuudessaan suorastaan päivänpolttavaksi. Milloin on kokoonnuttu Palosaaren Salmikadulla Raitasen talossa, milloin taas Palosaaren kirkon alasalissa ja suomalaisen kansakoulun huoneistossa sekä Koulukatu 56:ssa, missä tilaa oli vain 40 hengelle. Mutta perustettuaan omakotirahastonsa ovat kuurot keränneet lainoin ja lahjoituksin tarvittavia varoja oman talonsa saamiseksi. Se mikä varoista uupui, sen korvasivat kuurot ihailtavalla talkootyöllään. Yli 9000 työtuntia ovat kuurot työskennelleet talonsa hyväksi. Silti talon rakennuskustannukset nousivat n. 11 miljoonaan markkaan.

Tervehdyspuheen jälkeen esitti rouva Sirpa Kostiainen juhlarunon, jonka jälkeen nousi puhujakorokkeelle pitämään vihkiäispuheen pastori Lauri Paunu puhuen kuurojen yhdistyksen merkityksestä sen jäsenille. Tämän jälkeen hän suoritti talon vihkimisen. Rukouksessaan past. Paunu lausui Kaikkivaltiaalle kiitoksensa siitä, että Vaasan kuurot ovat tänä päivänä päässeet oman talonsa suojiin. Tämän jälkeen seurasi ohjelmassa muutamia kuorolauluesityksiä.

Juhlapuheen pitäjäksi oli Lempäälästä saapunut johtaja Urho Kierimo Suomen kuurojen liitosta Hän kertoi puhessaan mm. Norjan kuurojen ja huonokuuloisten tuloksellisesta yhteistoiminnasta, jonkalaista yhteistoimintaa hän toivoi saatavan Suomeenkin. Onhan maassamme yli 100.000 huonokuuloista, joilla on kuitenkin vain viitisentoista omaa yhdistystä. Sensijaan kuuroilla, vaikka heitä onkin vain 5000, on 43 yhdistystä. Valitettavan usein käy niin että huonokuuloiset omaa vammaansa häpeillen eristäytyvät omaan yksinäisyyteensä. Mutta kuurot haluavat auttaa heitä, lausui puhuja, opettaa heillekin puheen vaivattoman ymmärtämisen taidon — viittomakielen. Aikoinaan, myönsi puhuja, ovat kuurotkin häpeilleet omaa viittomakieltään, mutta eivät enää, miksi siis huonokuuloistenkaan tarvitsisi sitä peitellä? Lopuksi hän esitti toivomuksensa, että Vaasassakin huonokuuloiset ottaisivat esimerkkiä norjalaisista kohtalovammaisistaan liittymällä lähemmin paikallisten kuurojen toimintaan, heidän välittömän iloiseen ja hyväntahtoiseen piiriinsä.

Lopuksi hän lausui Suomen kuurojen liiton puolesta Vaasan paikallisyhdistykselle onnittelunsa ja menestyksentoivotuksen sekä tunnustuksen sanoja heidän toiminnalleen uuden valistustalon rakentamisessa.

Seuranneen vapaan sanan aikana toivat onnittelunsa vihkiäistilaisuuteen mm. Vaasan kaupungin puolesta kaupunginsihteeri A. Hallantie ja eri valtuustoryhmien edustajat.

Johtaja Urho Kierimo lausui Suomen Kuurojen Liiton puolesta onnittelut ja lahjoitti yhdistykselle 10,000:—

Vaasan Kuurojen Yhdistyksen Kirkkoneuvoston puolesta onnitteli Algot Strömsholm ja lahjoitti 25.000:—

Suomen Kuurojen Kukkaisrahaston kautta olivat onnitelleet: Hämeenlinnan kuurot r.y. Porin Kuurojen Yhdistys r.y. Oulun Kuurojen Yhdistys r.y. Lappeenrannan Kuurojen Yhdistys r.y. Tyrvään Kuurojen Yhdistys Heffatta ja Ella ja Emil Mattila.

Sähkein onnittelivat: Kotkan Kuurojen Yhdistys r.y. Oy Surdus Ab, Alavuuden Kuurojen Yhdistys, Rauman Kuurojen Yhdistys, Karjalan Kuurojen Yhdistys, Forssan Kuurojen Kerho, Imatran Kuurot, Riihimäen Kuurojen Yhdistys ja Uumajan Kuurojen Yhdistys Ruotsista. Yksityiset: Greta Johansson ja Ester Björklund, Heikki Hyvärinen, Mäkelät ja Tea Sandström.

Kirjeiden kautta: Edith ja K. A. Nyman ja Carl-Eric Martola.

Surdus AB:n johtokunnan puolesta toim. Rurik Pitkänen lausui onnittelut ja toi kukkavihon.

Turun Kuurojen Yhdistyksen onnittelut kukkakorin kanssa, toi hra Elias Savisaari. Helsingin Kuurojen Yhdistyksen puolesta past. Lauri Paunu lahjoittaen Suomen pienoislipun, Tampereen Kuurojen Yhdistyksen onnittelut toi hra Niilo Rannikko, lahjoittaen kauniin lautasen, Jyväskylän Kuurojen puolesta onnitteli rva Eeva Ratavaara lahjoittaen pyyheliinat, Pietarsaaren Kuurojen Yhdistyksen puolesta Anton Hellöre, Kokkolan Kuurojen Yhdistyksen puolesta rva Taimi Gripström, Seinäjoen Kuurojen Yhdistyksen puolesta hra Matti Turja ja Haapajärven Kuurojen Yhdistyksen puolesta hra Hannes Tuomala.

Juhla päättyi yhteisesti laulettuun Maammelauluun.

Jyväskylän Kuurojen 50-vuotisjuhlaa

vietettiin sunnuntaina syyskuun 8 p:nä. Aamulla yhdistyksen johtokunta sekä joukko jäseniä kävi Jyväskylän hautausmaalla seuran perustajajäsenten sekä toiminnassa muutoin ansioituneiden henkilöiden haudoilla. Näille laskettiin kukkaistervehdykset ja pidettiin puheita heidän elämäntyöstään.

Varsinainen 50-vuotisjuhla alkoi klo 15 tilaisuutta varten koristetussa Normaalilyseon juhlasalissa, johon jäsenet olivat joukolla saapuneet mukaan. Lisäksi oli paikalla runsaasti eri puolilla maata toimivien kuurojen yhdistysten ym. yhteisöjen edustajia. Tilaisuuden aloitti viittomakuoro esittämällä rva Katri Pitkäsen johtamana V. A. Koskenniemen Finlandia-hymnin. Tervehdyspuheen piti yhdistyksen puheenjohtaja rva Eeva Ratavaara, muistellen yhdistyksen perustamisaikoja ja sen toiminnassa ansioituneita henkilöitä. Juhlapuheen piti rva Katri Pitkänen, tähdentäen sitä kuinka suuriarvoista työtä yhdistya tekee jäsenistönsä hyväksi ja kuinka uhrautuvaa ja itsensä unohtavaa mieltä johtohenkilöt osoittavat muiden hyväksi toimimalla. Puhuja mainitsi myös että yhdistys on sen jäsenille todellinen hyvä lahja, kuin koti, jota ilman kuurot olisivat yksinäisiä ja ilottomia.

Yhdistyksen historiikin esitti neiti Soile Salonen, mainiten mm. että yhdistys perustettiin syyskuun 2 päivänä 1907 ja perustamiskokouksessa oli läsnä 7 henkeä. Tästä lähtien toiminta on jatkanut milloin vilkkaampana, milloin hiljaisempana saavuttaen tähän hetkeen mennessä kunnioitettavan laajuuden. Uusia toimintamuotoja on otettu ohjelmaan ja toimittu hyvässä yhteisymmärryksessä muiden toiminta-alaa sivuavien rientojen kanssa. Viimeiakoina on toiminnassa varsin näkyvällä tavalla ollut kuurojen sosiaalisen aseman parantaminen.

Seitsenhenkisestä jäsenistöstä on yhdistyksen piirissä olevien lukumäärä kymmenkertaistunut puolen vuosisadan aikana, ollen nykyisin jäsenmäärä yli 70 henkilöä. Alussa toiminta oli hapuilevaa eikä ensiaskelista olisi selviydyttykään ilman kuulevien apua. Toiminnan kehittyessä kuurot ovat aste asteelta ottaneet kaikki tehtävät omiin käsiinsä. Toimihenkilöt ovat vaihtuneet, mutta aina on jäsenistön piirissä tavattu henkilöitä, jotka ovat voineet ottaa vastuun itselleen. Kiitollisin mielin yhdistys muistaa merkkipäivänään niitä kuulevia, joiden taholta vuosien mittaan on saatu apua.

Toiminta on ollut monisäikeistä. Mm. pöytäkirjojen mukaan esimerkiksi 1911 oli puhetta kesähuvilan aikaansaamisesta yhdistykselle, mutta nähtävästi tämä hanke osoittautui silloisissa oloissa ylivoimaiseksi. Toisaalta nähdään, miten käynnissä oleva ompeluseuratoiminta on täytynyt lakkauttaa, mutta esim. sotavuosien aikana, jolloin työtarpeitten puutteessa tämä toiminta oli lamassa, kokoonnuttiin kahvitilaisuuksiin ompelutöiden merkeissä silloin kun tarvikkeita saatiin.

Kurssitoimintaa on harjoitettu kautta koko toiminta-ajan ja myöskin kerhotoiminta on versonut yhdistyksen piirissä. Kuurojen shakkikerho on toiminut ahkerasti, nuorisoa on koottu omaan

Viittomakuoro esittää »Finlandian» Jyväskylän Kuurojenyhdistyksen 50-vuotisjuhlassa.

kerhoon jne. Täysin käytännölliseen toimintaan ovat pohjautuneet esim. veroilmoitusten tekokurssit.

Retkeilyjä ja huvimatkoja on tehty, pisimpien ulottuessa aina ulkomaille saakka. Rinnan yhdistyksen kanssa on toiminut urheiluseura Jalo, jonka riveistä on löytynyt kuurojen Suomen mestareita ja edustajia ulkomaisiin kilpailuihin aina kuurojen MM-kilpailuja myöten.

Yhdistys on toiminut rinnan muiden maamme kuurojenyhdistysten kanssa piiriinsä kuuluvien sosiaalisten olojen parantamiseksi. Voimannäytteeksi muodostui viime maaliskuussa Jyväskylässä pidetyn Suomen Kuurojen Liiton vuosikokouksen onnellinen läpivieminen. Yhdistyksellä on ollut palveluksessaan seurakunnan palkkaamana oma kuurojen diakonissa jo pitkähkön ajan. Kiitollisuutta tunnetaan kuurojen koulua kohtaan, jonka piirissä on saatu kokoontua koko toiminnassaoloajan. Nyttemmin on tässä uhteessa ilmaantunut vaikeuksia ja parhaillaan toivotaankin, että yhdistyksen kokouksia ja tilaisuuksia varten saataisiin sopiva paikka muualta. Varattomien ihmisten vähävarainen yhdistys on kykenemätön suuriin kokouspaikkamaksuihin.

Viimeaikoina on ollut miellyttävää todeta, että myös kaupunki suhtautuu kuurojen toimintaan suurella ymmärtämyksellä. Yhdistys huomioidaan kaupungin apurahoja jaettaessa ja alaosastolla Nuorten Kerholla on yhteys kaupungin nuorisotyölautakuntaan, joka on antanut monenlaista opastusta ja apua.

Yhdistyksen toiminnan vireyttä osoittaa se, että yhdistyksen viettäessä 45-vuotisjuhlaansa, julkaistiin sen toimesta lehti »Hiljainen koti». Yhdistyksen puheenjohtajana toimii nykyisin Eeva Ratavaara ja johtokuntaan kuuluvat varapuheenjohtajana rva Anja Lehtola, sihteerinä rva Inkeri Koskinen, rahastonhoitajana rva Kaisa Korhonen ja jäsenkirjurina hra Pentti Korhonen.

Juhlavaksi muodostui tilaisuus, jossa kunniajäseniksi kutsuttiin yhdistyksen toiminnassa monin tavoin ansioitunut neiti Lyyli Helin sekä toimittaja Rurik Pitkänen. Samassa yhteydessä kukitettiin ainoa tilaisuudessa läsnäollut perustajajäsen rouva Anna Toppila. Toinen perustajajäsen johtaja Martti Pihkala oli muistanut tilaisuutta tervehdyssähkeellä.

Pitkän tervehdysten sarjan aloitti toimittaja Pitkänen, tuoden Suomen Kuurojen Liiton tervehdyksen. Tervehdyksiä esitettiin edelleen Helsingin, Haapajärven, Kotkan Varkauden, Vaasan, Äänekosken, Säynätsalon ja Tampereen Kuurojenyhdistysten puolesta ja edelleen onnittelivat Jyväskylän Kuurojen Urheiluseura Jalo, Kuurojen Shakkikerho ja Nuorten Kerho. Sähkein ja adressein olivat tilaisuutta muistaneet yhdistyksen ensimmäinen puheenjohtaja Martti Pihkala, sekä Kuopion, Riihimäen, Pietarsaaren, Imatran, Lahden, Tampereen, Turun, Savonlinnan, Oulun, Kokkolan, Lappeenrannan, Hämeenlinnan ja Porin Kuurojen Yhdistykset sekä Keski-Suomen Kuurojen Ystävät r.y. Esitettiin myös Suomen Kuurojen Liiton puheenjohtajan Urho Kierimon tervehdys.

Tervehdysten jälkeen nautittiin kahvitarjoilusta ja rva Kaisa Korhonen esitti viittomalla Kaarlo Sarkian runon »Kurjet muuttavat». Toimittaja Rurik Pitkänen esitelmöi erittäin ansiokkaasti kuurojen yhdistystoiminnan perustarpeista, kuurojen yhdistystoiminnan alkuvaiheesta ja kehityksestä. Ohjelman päätteeksi nähtiin Nuorten Kerhon jäsenten esittämä kansantanhunumero. Tilaisuuden päätteeksi nautittiin kahvitarjoilusta ja ystävien tapaamisesta sekä yksityisistä keskusteluista.

— Haluaisin tietää, miksi ette ollut eilen työssä.

Maanviljelyskurssilla saaressa

kirj. Reportteri
(Jatk.)

Seuraavana aamuna aamupuuron jälkeen aloitettiin päivän luennot puutarhanhoitoa käsittelevillä asioilla. Luennoitsijana oli hortonoomi M. Lamminpää. Kolmen tunnin aikana olivat puutarhan perustaminen ja siihen liittyvät toimenpiteet esillä, jouduimme siinä ikäänkuin mielikuvituksessamme perustamaan puutarhan, havainnollista kartalla olevaa suunnitelmaa seuraillen, erikseen koriste- ja hyötypuutarhan. Ajan niukkuus oli tässäkin mielenkiinnolla seuratussa opetuksessa kiusaa tekemässä, mutta kerittiin kuitenkin käsitellä taimien tilauksetkin ja merkittiin muistiin suurempien taimistojen osoitteet. Sitten olikin aika joutua havaintoesitystä seuraamaan koulutilan puutarhaan, ensin kun oli tehty lyhyt kierros koulutilan koristepuutarhassa päärakennuksen ympärillä, mentiin kasvihuoneille, joitten läheisyydessä näytettiin ensin miten »sinä ja sinä» istutat omenapuun ja sitten, miten se kaikkien sääntöjen mukaan olisi tehtävä. Lopputuloksena tästä oli, että järjestään kaikki kurssilaiset olivat istuttaneet omenapuunsa väärin, istutuskuopan kaivamisesta lähtien, mutta nythän sekin taito ainakin tiedetään. Siirre-istutus oli nimensä puolesta uutta, ennenhän se oli valeistusta, tämäkin saatiin nähdä. Tuskinpa nyt enää kukaan kurssilaisista lähtee kirveen kanssa omenapuuta kaatamaan, jos huomaa keväällä, että jänikset tai myyrät ovat kuoren juuresta ylt'ympäriinsä syöneet, silläl nyt opittiin n.k. sillastus, jonka avulla puu melko varmasti toipuu entiselleen ja saadaan jatkamaan kasvuaan ja tuottamaan hedelmiä edelleen. Kun vielä oltiin nähty miten omenapuita jalostetaan, olikin saatu lyhyessä ajassa paljon uutta oppia, jota jokainen voi kotipuutarhassaan soveltaa käytäntöön.

Iltapäivän tunnit olivat varatut rehtorille, mutta suuri olikin hämmästyksemme kun tulkkimme Väisälä astuikin opettajan paikalle, ja rehtori istui luokan takana kuuntelemassa opetusta. Mahtoi olla Väisälän Jaska hermostuksissaan kun ylimääräinen kuuntelija oli tunnille ilmaantunut, mutta hyvinhän tuo paasasi, ensin puhui maatalouden kehityssuunnasta, aloittikin vanhalla totuudella, että »joka ei vanhaa tunne, se ei uuttakaan ymmärrä», ja selitti lopuksi vertaillen maatalous- ja teollisuusammatin harrastusten syitä ja miksi maatalous kärsii ainaista työvoimapulaa. Meni siinä joku kohta vähän niinkuin yli ymmärryksen, mutta täysipitoista opetusta tuntui olevan kaikki tyyni. Rehtorin pidettyä välissä tunnin, jonka aikana hän käsitteli, asiaankuuluvia taulukoita heijastuskoneella näyttäen, maatilojen eri suuruusluokkien vertailua, niitten kustannuskysymyksiä sekä toimenpiteitä mitä ne lähinnä vaatisivat ollakseen eduksi koko maataloudelle. Siinä selvisi esim. miten hirveästi on tuhlattu etenkin pienemmillä tiloilla rakennuksissa, verrattuna suurempiin tiloihin ja mitä olisi pitänyt tehdä jo ajat sitten tämänkin kustannuserän pienentämiseksi. Oli vahinko vain kun oli niin kirkas ilma, eikä luokkahuonetta saatu verhoilla tarpeeksi pimennettyä, jotta taulukot ja niissä olevat numerot eri sarakkeissa olisivat näkyneet selvemmin. Viimeisen iltapäivätunnin sai Väisälä taas opetettavakseen ja oli hänen tuntinsa aiheena maatalouskoneitten valinta ja hankintaperusteet. Melkeinpä meidät pantiin ikäänkuin seinää vasten, ja meitä koetettiin saada käsittämään miksi juuri sen ja sen merkkisen koneen esim. traktorin ostaisimme, olimmekin vähän kummissamme, kun saimme eri merkeistä ikäänkuin äänestää vuoromme perään, ja kun sitten oli vielä perusteltava valintamme, niin emme sittenkään vielä osuneet asian ytimeen, vasta kun oli selostettu kaikki tärkeimmät koneitten hankintaperusteet ymmärsimme, miksi juuri niin oli omakin mielipiteemme määrättyyn merkkiin vallitsevaksi muodostunut. Koneitten vastaanotto ei sekään ole aivan yksinkertaista, jos kaikki siihen kuuluvat toimenpiteet huomioi, tärkeätä oli, että opimme tietämään millä hetkellä vastaanotettu kone on meidän omalla vastuullamme. Huolimatta että tunti loppui, riitti asiasta keskustelua vielä pitkäksi aikaa.

Päivällisen syötyämme saimme vielä mennä lypsylle, siihen kun oltiin innostuneita, siinähän meni taas runsas puolitoistatuntinen, tulkkimme »pinnasi» lypsyltä ja makasi varmaankin, mutta suotakoon se hänelle anteeksi, väsyyhän tällaisen joukon kanssa hosuessa, ja ei se lypsytyö taida niin kiinnostaakaan, kun kuulema saa kotonaan lypsää lehmät joka aamu ja ilta, jouluna ja juhannuksenakin. Vielä saatiin illalla klo 19 mennä luokkaan, missä oli tunti eläinten sairashoidosta ja vähän taudeistakin oikein rainakuvin havainnollistettuna. Tässäkin huomattiin, että kuvat puhuvat selvemmin kuin sata sanaa. Välitunti jäi pitämättä kun heti samaa kyytiä otettiin käsiteltäviksi koneastiat, nehän kurssilaisia eniten kiinnostivatkin. Traktoreista sitä odotettiin alettavan, mutta ne tulevatkin vasta myöhemmin esille käytännössä. Nyt oli kokonainen tunti vakoauran käytöstä sekä perunanviljelyksestä traktorin vetämin työasein, nämäkin esitykset valaistiin rainakuvin.

Pitkä olikin tämä päivä kun saatiin yli 10 tuntia silmät tarkkana seurata opetusta ja paljon antoikin tämä päivä. Oltiin yhä enemmän innostuneita ja puhuttiin jo, että pitäisi järjestää kuuroille jatkokurssi talvella, jossa olisivat etualalla vain koneet, oltiin innostuneita koulupoikia. Uni tällaisen päivän päälle

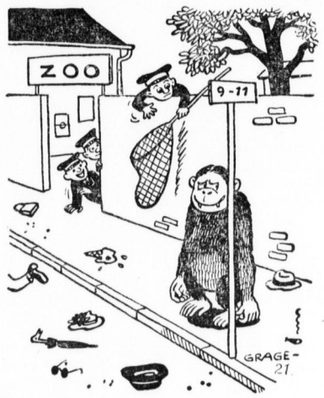

Kaupunkiin on päästävä vaikka mikä olisi.

maistoi hyvin vaikka vähän jännittikin, että mitähän uusi päivä tuo tullessaan.

Ja mieltämme oli vähän kalvamassa se, kun Väisälän kurssimme »sielun» oli ehkä lähdettävä työesteitten takia seuraavana päivänä pois, tunsimme kuin orpoutta, mutta toivoimme kuitenkin, että Väisälämme voisi jäädä koko kurssin ajaksi.

Valkeni sitten seuraava päivä 14/6. Aamulla luokkaan tultuamme saimme iloksemme kuulla, että tulkkimme lopultakin voi jäädä koko ajaksi, ja kehui meitä sanoen: »Eilen olitte kaikki niin innostuneita kuin koulupojat voivat olla, nyt saatte sitten tuntea istuvanne uudelleen koulupenkillä, sillä nyt aletaan kerrata ja opettaa laskemista». — Sitten saatiinkin opettaja Oiva Haaparannan opastuksella yrittää syventyä ensin pintamittoihin ja sen jälkeen tilavuusmittoihin ja kun saatiin vielä useita esimerkkejä laskettavaksi oli todella kuin oltaisiin uudelleen koulussa, kyllä siinä älynystyröitä hierottiinkin ja kun 3:s tunti loppui, jäätiin koko porukka istumaan ja ikäänkuin ihmettelemään, kun tunti katkesi kuin veitsellä leikaten, sitten vasta hoksattiin, että opettaja oli mennyt pois, kysyttiin laskuihin lisäselvitystä Väisälältä ja hän antoi taululle laskien meille lisäselostusta laskien erilaisia tilavuuksia, latojen heinämäärien arvioimista, viljalaarien vetävyttä kiloissa j.n.e. Ja sitten meille tulikin kiire syömään, ettei jäädä ilman ruokaa.

Iltapäivän tunnit 4 kpl. olivat arg. Ratsulan tunteja, hän ensin selosti viljavuustutkimusta parin tunnin ajan, opetus havainnollistettiin rainakuvin, esityksen yhteydessä selostettiin väkilannotteiden käyttöä, ja ainakin Lehtosen Onni ymmärsi miksi hänen vehnänsä meni lakoon, kun rainassa oli kuvaava taulukko lannoitemäärien vertailusta eri maalajeilla ja tulkkimme pyysi välissä saada selostaa Onnille tätä asiaa. — Ikävästi kävi kyllä kesken esityksen, kun aivan uudesta rainakoneesta meni lamppu rikki, ja pääsi siinä Väisälän Jaska mielityöhönsä hajoittamaan koko koneen, kun ei muuten lamppua saatu pois, eikä lopuksikaan varastossa ollut uusi käynyt entisen paikalle, mikäs auttoi otettiin vanha kone ja esitys sai jatkua. Lannanhoidosta oli sitten kaksi kokonaista tuntia, tärkeätä asiaa maamiehen kultakannan hoitaminen onkin, oikein käytiin navetan takana katsomassa miten sitä on hoidettava taiteen sääntöjen mukaan. Samalla reissulla katsottiin vähän tilan koneitakin. Sittenkös päivä jo loppuikin, ei vielä, illalla oli meillä mielenkiintoista asiaa, otettiin käsiteltäväksi traktorin hydrauliset nostolaitteet, niitten tekniikka ja kaaviopiirroksia niistä, lopuksi vielä esitys kerrattiin rainakuvin. Silmät tarkkana selostuksia seurattiin, Huvi Lehtonen tuo meidän traktoriasiantuntijamme sai monta kertaa käydä Väisälän kutsusta selostamassa omalta kannaltaan esitettävänä olevaa rainakuvaa. Sitten alkoikin väsymys jo silmiä painaa, mutta vielä Väisälä sanoi pitävänsä yhden tunnin traktorin työaseista, erikoisesti niittokoneista, tuo viimemainittu vaikutti kuin sähköisku, vihdoinkin saimme sellaista mitä toivoimme, taakse vaiko sivulle asennettu niittokone on parempi, tästä asiasta riitti keskustelua, tutkistelua ja vertaamista, ja kun kahdella kurssilaisella oli juuri niittokoneen osto käsillä, heitti heidän käsityksensä täyskäännöksen toisenlaisen koneen oston puoleen. Laskelmiakin tehtiin ja lopputuloksena oli sitten sivulla olevan niittokoneen paremmuus ja käytännöllisyys. Tämä keskustelu piristi niin paljon, ettei väsymystä enää tunnettukaan vaan siirryttiin asuntolan puolelle kahvipannun ääreen asiaa edelleen pohtimaan. Jotkut sanoivat, että nyt meni saunavuorokin sivu suun, mutta Väisälä vastasi. »Ei hätäillä, me kylvemme herroiksi huomenna lauantaina.» — Jäi kokonaan hämärän peittoon mitä tuo tarkoittaa, mutta siitä seuraavassa.

(Jatk. seur. n:ossa)

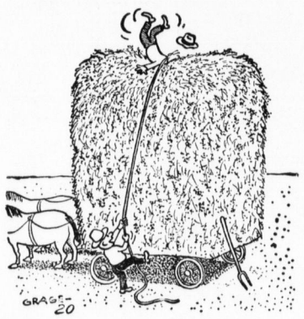

Vanha konsti on parempi.

Kirjavaaka

LÄNNESTÄ JA IDÄSTÄ

Olen tämänkertaisen pakinani aiheeksi valinnut kaksi romaania — Martti Larnin »Neljäs nikama» ja Vladimir Dudintsevin »Ei ainoastaan leivästä», joilla ei ole kovin paljon yhteistä, mutta kumminkin sen verran, että sopivat käsiteltäviksi saman otsikon alla. Yhteinen piirre

KUURO VALITTU OPETTAJAKSI

Kuurojen maanviljelyskouluun

Invaliidisäätiön Maatalousoppilaitoksessa Mäntsälässä toimivaan kuurojen maanviljelyskouluun on valittu opettajaksi maatalousteknikko Jaakko Väisälä Längelmäeltä. Hän astuu toimeensa marraskuun 1 p:nä, koulun toisen toimintavuoden alkaessa.

Iloitsemme siitä, että kuuro on päässyt kuurojen ammattiopettajaksi.

Muutamia uusia oppilaita voidaan vielä ottaa kouluun, jos hakemukset heti lähetetään. Viittaamme yhdistyksille 27. 9. 57 lähetetyssä kiertokirjeessä oleviin ohjeisiin.

TIDSKRIFT FÖR DÖVA

OFFICIELLT ORGAN FÖR FINLANDS DÖVAS FÖRBUND r.f.

NOVEMBER | 61 ÅRGÅNG | Nr 11 - 1957

KÄRLEKEN ÄR STÖRST

»Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra; ja, såsom jag har älskat eder, så skolen och I älska varandra.» — Joh. 13: 34.

Orden i ett språk förändras. Inte bara så att de stavas och skrivs annorlunda. Men även deras betydelse kan bli en annan. Vi har alla under de senaste åren bevittnat det. Ordet demokrati t.ex. betyder ett i väster något annat i öster, och ordet fred täcker inte i dag samma begrepp som förr. Fredens symbol är duvan. Men den moderna tidens fredsduva har fått en näbb av järn och klor av stål och vingar sådana som bombplanen har.

Men intet ord har till den grad lidit av värdesämring och inflation som ordet kärlek. Kärleken har dragits ned i rännstenen. Den har klätts i narrkåpa och tvingats att uppträda som sköka på världens marknadstorg. Ordet kärlek har genljudit i schlagersångernas sentimentala refränger. Men trots all förnedring och förfalskning har den sanna och verkliga kärleken dock alltid existerat. Den har lyst i en gammal mors ögon. Den har funnits i månget troget äktenskap. Och framför allt har den funnits i vår Frälsares hjärta. Den verkliga, sanna och stora kärleken möter vi i Jesu liv.

»Ett nytt bud giver jag eder, att I skolen älska varandra såsom jag har älskat eder.» Detta var Jesu ord till lärjungarna den sista kvällen han var med dem. Och de var inte billiga ord som ingenting kostade. Han fick med sitt blod betala deras pris.

Huru älskade Jesus? Han gav sitt allt. Det gör kärleken. Den ger. »Ingen har större kärlek, än att han giver sitt liv för sina vänner.» Joh. 15: 13. Jesu kärlek var inte känslostämningar och sentimentalitet. Hans kärlek var uppoffande. I fariseernas hån fanns en stor portion sanning: »Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa.» Sig själv ovetande förkunnade de en stor sanning. Huru skulle han kunna hjälpa både sig själv och oss. Endast genom att offra sig kan man hjälpa andra. Kärleken ger. En mor offrar sig för sitt barn. Frihetskämpen faller för sitt land. Konstnären skapar något stort endast genom att utge sig själv och glömma sig själv. »Andra har han hjälpt, sig själv kan han inte hjälpa.» — detta är Kristi kärlek.

Jesu kärlek kom till synes i den vänlighet han visade. Han lade sin helande hand på den spetälskas sår. Han tog de små barnen i sin famn. Han vidrörde den blindes ögon. Och han gick fram till en gråtande kvinna i en begravningsprocession och sade: »Gråt icke.» Han kommer i sin kärlek ända fram till tröskeln av det mänskliga livets lidande och smärta.

Det finns människor som väntar på livets stora tillfällen. De önskar visa sin kärlek i en väldig offerhandling, i en gärning som väcker häpnad och beundran hos alla. Men de glömmer livets små tillfällen. De försummar att visa vänlighet och fördragsamhet i vardagslivet.

Men det var dessa kärlekens små vänliga gärningar som fostrade hos Jesus den offerande, som när det stora tillfället kom gjorde honom mäktig det stora offret. Han var villig att sträcka ut sina händer och fötter att korsfästas för att kunna frälsa en värld.

Jesu kärlek var inte beroende av människornas värdighet eller ovärdighet. Inga svagheter, ingen trolöshet, ingen otacksamhet kunde släcka den. Han var hatad, föraktad, förrådd. Han mötte falskhet och feghet. Hans närmaste lärjungar flydde och lämnade honom i sticket då han bäst hade behövt dem. Men likväl älskade han dem. Hans kärlek hoppades allt, och segrade slutligen. Jesus litade på sina lärjungar därför att han älskade dem. Kärleken tror allt och hoppas allt och uthärdar allt. Jesus har älskat även oss. Och alla har vi varit ovärdiga och trolösa och otacksamma. Men hans kärlek vill förvandla oss. Kristi kärlek kan se ett helgon i en fallen människovarelse och en Guds rikes arbetare och martyr i en rasande våldsman och förföljare. Kärleken skapar fram det den tror. Kärleken hoppas allt och tror allt, därför att den vet att Gud skall ha sista ordet. Och Guds sista ord är seger.

Må vi därför lära oss att älska såsom Jesus älskade. Må vi lära oss detta nya, stora bud. Må vi inte nöja oss med att endast älska. Men må vi älska såsom Jesus älskade. Låt oss gå fram och vinna segrar för Gud, större än någonsin tidigare, genom den väldiga kraft som finns i Jesu Kristi kärlek. Ty kärleken är det största av allt.

Kommandör Ragnar Åhlberg

(Ur Kringsropet)

Som svensk delegat i Rom

»De dövas dag» kommer att firas 4:e söndagen i september varje år över hela världen

Efter att ha dunkat fram med tåg från Borlänge till Stockholm, en resa som tog 3 ½ timme, var det en säregen upplevelse att åka med SAS till Köpenhamn på 40 min. I Köpenhamn klev jag och Edenås ombord på Rom-planet som landade i Rom efter 5 timmars flygning. Det var en flygtur som man inte glömmer. Såg bland annat Zürich och då det var nattplanet vi flög, var det som att se en vintergata i regnbågens alla färger. Gatubelysningen i städerna löpte som pärlband med blodröda rubiner och gröna smaragder iströdda här och var. Det röda och gröna var neonljusen. Här planet gick ned i Rom var det som att landa i ett hav av ljus. Ombord på ett SAS-plan blir man ompysslad som en prins. De formligen proppar mat i en, men så är SAS känt över hela världen för sin säkerhet och goda service.

Den 2 sept. öppnades generalförsamligens konferens i Palazzo dei Congressi. Vill här blott nämna att frågan on vilka som skulle få rösta vid generalförsamlingens möte nästa dag räckte i över en timma utan att något definitivt beslut fattades. Denna första dags intryck från Världsförbundets sätt att arbeta var allt annat än god. VF:s ställning är än så länge långtifrån stabiliserad. De som sitter i ledningen verkar ha för litet rutin och kunnighet för att räcka till i större sammanhang.

Tisdagen den 3 sept. sammanträdde generalförsamlingen i Palazzo dei Congressi. Av generalförsamlingens styrelse hade samtliga ledamöter utom Kinas infunnit sig. Representanter från 36 länder var närvarande. Vid genomgång av medlemsmatrikeln visade det sig att USA och Norge ej betalt sin avgift till VFD. USA:s delegat erlade omedelbart sitt lands medlemsavgifter. Följande länder som sökt inträde behövde ej erlägga någon medlemsavgift enär de blott sänt observatörer: Venezuela, Grekland, Portugal, Brasilien, Australien och England.

Efter en del rapporter och dylikt öppnades en debatt om VFD:s arbetsuppgifter och arbetssätt. Ordföranden i Polska förbundet ansåg att arbetet borde decentraliceras i regioner på så sätt att varje region fick var sin sekreterare. Dessutom ansåg han att protokoll, rapporter och dylikt borde sändas ut i mycket god tid före generalförsamlingens sammanträden. Österrike, Bulgarien och några till var inne på samma linje.

Det var frapperande att se hur aktiva »öststaterna» var i VFD:s arbete. Här skall inte talas om det politiska »öst och väst», utan jag kan blott konstatera faktum. För de nordiska länderna har de problem som nu öststaterna och de sydeuropeiska länderna brottas med för länge sedan blivit lösta.

Platsen för nästa kongress, som sökts av Spanien och Tyskland, uppväckte heta debatter. Endast Spanien hade lämnat den enligt stadgarna erforderliga garantien. Men Tyskland förklarade att de fått personliga garantier om ekonomiskt stöd. Bulgarien framförde den synpunkten att innan ett land fick uppdraget måste det även lämna garantier för att alla länders representanter fick komma in i det land som stod som arrangör. Efter företagen röstning beslöts att såväl Tyskland och Spanien skulle få ställa upp som kandidater och val skulle ske genom sluten omröstning. Röstsedlar delades ut, men innan valet hunnit verkställas tog Spanien tillbaka sin kandidatur till förmån för Tyskland. Generalförsamlingens beslut blev alltså att Tyskland. får uppdraget att ordna 3:e världskongressen år 1959.

Under dagarna 5—6 september deltog vi i teckenspråkskommissionens arbete. Innan riktlinjerna för ett gemensamt »Gestuno» (=latin som i fri översättning betyder ett världsteckenspråk) drogs upp, var det fri debatt om teckenspråket och dess betydelse för de döva, samt hur det nya världsteckenspråket lämpligen borde spridas. Det var en mysket givande och intressant debatt och jag skall här sammanfatta en del synpunkter från denna.

1. Alla var eniga om, att ett gemensamt teckenspråk är nödvändigt för att Världsförbundets arbete skall bli effektivare, samt för att de underutvecklade länderna skall kunna få stöd i arbetet med de döva.
2. En del av delegaterna ansåg, att teckenspråket borde användas som hjälpmedel i undervisningen av döva barn. Många invändningar framfördes häremot. Debatten gav dock följande riktlinjer: teckenspråket bör användas i förskoleåldern som hjälpmedel vid utvecklingen av de döva barnens själsförmögenheter, och för att språket (tecken) skall bli enhälligt och vackert bör teckenspråksundervisning meddelas i skolornas avgångsklasser som ett speciellt ämne.
3. Konferensen gav vid handen, att talundervisningen är den viktigaste delen av undervisningen av döva barn. Som stöd för avläsning av det talande ordet bör fingeralfabetet användas vid behov.

Den korta tid vi hade till förfogande för rent privata intryck av Rom och dess befolkning medger ej någon fylligare beskrivning. I det centrala Rom märker man inte mycket av nöd. Men i stadens utkanter råder i svenska ögon ett rent obeskrivligt elände. Maten är dyr, om man skall äta ute, och dessutom blir man fort hungrig igen. En sak kunde man inte klaga på och det var värmen. Mitt på dagen var Rom som en bakugn. Italienarna är, när man lärt känna dem närmare, ett glatt och trevligt folk. Då italienarna ej har för sed att bjuda hem sina vänner och ännu mindre främlingar, kunde man ej få någon inblick i deras hem- och familjeliv, vilket är att beklaga. Det roliga med Rom var, att man kunde klara sig nästan överallt med åtbörder. Italienarna själva beledsagar sina samtal med livliga gester, som ej var svåra att förstå.

Trots allt det nya man fick se och uppleva, var det verkligt skönt att få sätta fötterna på svensk jord igen.

»Dövas Tidskrift»

Lars Kruth

Hönsavel blev ny livsuppgift för polioskadad yngling

På Sköntorp i Söne, Skaraborgs län, finns en avelshönsgård för Vit Leghorn, där ägaren, Sixten Berg, med hjälp av sina maskiner kläcker 10—12.000 kycklingar pr år. Den saken är väl i och för sig inte så märklig, att den kan anses värd en beskrivning i en tidning. Det märkliga ligger i, att en ny 34-årig man med hjälp av sin hustru kunnat skapa sig en utkomstmöjlighet på detta sätt, trots att han får dras med sviter från polio.

Det var det 20 december 1942, som den 19-årige Sixten Berg drabbades av denna svåra sjukdom, som ledde till fullkomligt ändrade förhållanden i hans liv. Han befann sig då i en livskraftig ålder och hade fått god träning av sina muskler i jordbruksarbete. Efter att ha legat två månader på epidemien återvände han till hemmet i februari 1943 i ganska bedrövligt tillstånd. Några veckor senare, i mars månad, kom han till Vanföreanstalten i Göteborg, där han undergick behandling och under påföljande år även operation i flera omgångar.

När Berg sommaren 1943 första gången fick lämna Vanföreanstalten, föreföll inte utsikterna så stora till ett normalt liv, så fullkomlig hade omvälvningen varit för hans del. Rörelseförmågan var tämligen begränsad, vad gäller överkroppens och armarnas muskulatur. Däremot hade benen lyckligtvis undskonats från svårare förlamningar, så att han långsamt kunde förflytta sig framåt, även om det var svagt med balanssinnet.

Inför en oviss framtid

Framtiden var oviss. Möjligheterna till utbildning i ett nytt yrke syntes inte stora. I varje fall var allting så oklart på det stadiet. Viljan och energin pockade emellertid på sysselsättning av något slag. Det var kanske heller inget fel i att kroppen fick en viss träning.

— Det enda man kunde var arbete med jorden, berättar Sixten Berg, och därför föll det sig självklart och naturligt, att han på hösten 1943 satte igång med plöjning på gårdar i grannskapet. Den vänstra armen, som inte gick att röra, fick stöd av plogskalmen, tömmarna fördes bakom nacken och sen fick man försöka följa med så gott det gick. Naturligtvis var det motvilligt och besvärligt mången gång. Hästen förstod kanske i viss mån, att allt inte var som det skulle. Det hände sig mer än en gång, att hästen »puttade» till körkarlen, så att han föll omkull i plogfåran.

— Jag kunde dessbättre ta mig upp på egen hand, säger Berg, utan att hans tonfall har den minsta antydan om medlidande med sig själv.

Kuratorn gav goda tips

Kuratorn vid Vanföreanstalten i Göteborg hade talat en del med honom om yrket. Därifrån kom förslaget att först genomgå en kurs vid Vara folkhögskola och därefter sätta upp hönseri. Det blev också på det sättet. Men det är en lång historia. Och det fanns många hinder och svårigheter att besegra, innan Sixten Berg kunde sätta igång med sitt hönseri och erhålla någon utkomst av rörelsen. Praktik och utbildning var en sak. Den fick han i Vara — teoretiskt under folkhögskolekursen och praktiskt som elev vid skolans avelshönsgård.

Pengarna till starten var det värre med. Så småningom fick han dock sin pension. Vanföreanstalten hjälpte honom dessutom med anskaffningen av den första kläckningsmaskinen. Det var en lådmaskin med plats för 250 ägg. Den kostade i inköp 350 kr. Även till den större kläckningsmaskinen på 4.800 ägg, vilken inköptes år 1951, fick han hjälp med lån. Samma var förhållandet med pengar, som behövdes för uppförandet av byggnaden, som inrymmer hönsgården. Byggnadsplanerna kunde endast förverkligas med hjälp från kommunen i form av lån jämte bidrag från landstinget. Dessutom erhöll han helt oväntat ett stipendium på 1.500 kronor från en Göteborgsfirma. Kostnaden för hönsgården, som uppfördes år 1950, belöpte sig jämte inventarier till c:a 17.000 kronor.

Första tiden bedrevs hönsodlingen i mycketliten skala. Kläckningsmaskinen var placerad i ett rum i bostaden. Under tiden Sixten deltog i kursen i Vara och även då han hade anställning på skolans avelshönsgård fick systern Ebba sköta om kycklingarna och hönsen därhemma och för egen del ta den lilla förtjänst, som kunde tänkas uppstå. Den var blygsam i början, och det dröjde, innan han kom igång så pass mycket, att rörelsen kunde ge något vidare netto.

De första åren hade Berg ändå vind i seglen genom att hönsodlingen då var en bättre affär, än den varit sedan. Med åren tillkom alltfler hönserier, avsättningen blev sämre, fodret och andra omkostnader ökade.

Arbetsuppgifterna har det gått ganska bra att klara. I det sammanhanget måste man ge en särskild eloge åt hans hustru Berta. Hon har varit ett ovärderligt stöd och en god kamrat i alla skiften. Det får anses i hög grad hedrande för henne, att hon velat ta på sig sin del av bördan och dela ansvaret och bekymren med den man, som hon valt till sin livskamrat. De träffades i Vara 1948, då hon deltog i kursen på folkhögskolan, och gifte sig 1951. År 1954 gav hon livet åt en välskapad gosse, som bär namnet Roger och som i dubbel mening är en solstråle i det hemmet.

Det har inte alltid varit så lätt för fru Berg att klara uppgifterna inne och ute. En viss arbetsfördelning har genomförts ifråga om hönsens skötsel. Sixten Berg sköter ensam utfodringen av sina 300 avelshöns och den kontroll som är förknippad med avelsarbetet. Hustrun hjälper till med rengöringen i hönshus och kycklingburar. Den stora äggkläckningsmaskinen måste också han sin tillsyn med vissa mellanrum, även om den för övrigt sköter sig själv. Skulle strömmen brytas av någon anledning signalerar en klocka i bostaden, så att felet snabbt skall kunna avhjälpas. Annars skulle lätt stora förluster kunna uppstå, om kläckningen avbröts under någon längre tid.

Trots att det givetvis har sina bekymmer att vara egen företagare i den belägenhet, som Sixten Berg kommit, har avelshönseriet gett hononm en utkomst vid sidan om den pension, som han tilldelats. En lika viktig faktor är känslan av att stå på egna fötter och klara sig själv.

En skildring av BERTIL DANIELSSON
Dövas Vän, Sverige.

MOTORSPALTEN

TRAFIKFRÅGOR

Finns det nu gångbabor (i städer och samhällen) kommer faran för fotgängaren först, när han skall korsa gatan eller vägen. För att då skydda den som går, har man ordnat till med s.k. övergångsställen. Men tro för den sakens skull inte att man går hur som helst vid ett övergångsställe. När den gående lämnar gångbanan, lämnar han också sitt speciella skyddsområde och kommer ut på fordonens område (gatan). Där alltså bilarna, bussarna, mopederna och andra fordon har förkörsrätt. Står vi nu vid gångbanekanten och skall gå över gatan och det kommer en bil t. ex.ja, då får vi allt vänta, tills dess att det blir klart. Har vi däremot redan hunnit ut en bit på gatan och det kommer ett fordon, då fortsätter vi eller också stannar vi kvar där vi är. Vad vi aldrig skall göra är, att springa eller gå tillbaka. Då kan det lätt hända en olycka.

Innan vi gör den farliga färden över gatan ser vi oss noga om, först åt vänster sedan åt höger, och slutligen åt vänster igen. Är det klart då ger vi oss lugnt över gatan. Slutligen en maning till alla och en var: Det är bättre att vara försiktig till överdrift än att chansa och utmana olyckan.

Göte Kinell
»Vi Döva», Göteborg.

UTLANDSNYTT

U. S. A.

Under en nyligen företagen flygresa blev mr J. Garretson, en välkänd journalist, fullkomligt stum, och berättade efteråt för sina kolleger i hänförda ordalag om denna flygtur. Och detta för att piloten var döv. Piloten, vars namn är J. Calveard, har helt nyligen fått sitt flygcertifikat. Han är inte bara döv utan även förlamad i båda benen. Han är 28 år gammal.

Österrike

De döva i Österrike kan numera få avlägga prov för körkort. Endast en döv har tidigare fått framföra motorfordon och då på särskilt tillstånd. Denne är Gerhard Schmidt, optiker till yrket.

En grupp som kallas »De dövas vänner» håller på att bildas bland parlamentsledamöterna i Österrike. Vid Världskongressen i Rom 1951 meddelades att en sådan grupp fanns i Italien och denna hade gjort förbundet för döva ovärderliga tjänster och det föreslogs att man i andra land borde följa exemplet. En sådan grupp av vänner av de döva inom riksdagen är sammansatt utan hänsyn till partifärger, varvid man får många goda förespråkare för eventuella spörsmål som man önskar få framlagda i riksdagen.

MÖTEN

GAMLAKARLEBY Dövas Förening r.y. hålles julfest lördagen den 14 december. Söndagen den 15 dec. hålles föredragsdag med gott program eventuell filmförevisning.

FAMILJENYTT

60 ÅR fyller den 4 nov. fru SIGNE LINDROOS i Solf.

70 ÅR fyller den 18 november herr ANTON SJÖBLOM i Hangö.

50 ÅR fyller den 24 nov. herr ARVO HELENIUS i Helsingfors.

50 ÅR fyller den 1 dec. fru EEVA ÖSTMAN, f. Korte, i Sandkulla.

TACKAR för Edert vänliga högkomst på min 60 årsdag i form av telegram.

Erik Ruonaniemi.

Min käre make

ALFRED HALLBERG

född den 19 sept. 1885 i V. Hankamo, avled i sitt hem i Solf den 20 sept. 1957. Sörjes närmast av maka och syskon, släkt, vänner samt Föreningen Döva i Vasa.

Betty
(f. Skinnars).

Jesus sade: Jag är uppståndelsen och livet. Den som tror på mig, han skall leva om han än död.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

Utgivare: *Finlands Dövas förbund r.f.*
Huvudredaktör: *Urho Kierimo,* Lempäälä, Toutonen.
Red. sekr.: *Rurik Pitkänen,* Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154.
Expedition: Helsingfors, Elisabetsg. 27 E 10. Tel. 38 154. Postgiro: 6825.
Prenumerationspris 1958:
1/1 årg. mk 400:—, till utlandet mk 500:—.

Kuurojen Lehti - Tidskrift för Döva

TILAUSLISTA — PRENUMERATIONSLISTA

Asiamiehen nimi: .....
Ombudets namn: .....
Tarkka osoite: .....
Noggrann adress: .....

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa. Tilaushinta on 500:— koko vuodelta. Ulkomaille 600:—. Vuositilaajat saavat runsaasti kuvitetun »Kuurojen Joulun» Ilmaiseksi. Asiamiespalkkio 5 vsk. alkaen 10 %. Tilausmaksut on lähetettävä tilauslistan mukana postisiirtotilillä n:o 6825. Kirjoittakaa nimet ja osoitteet selvästi.

Tidskriften utkommer en gång i månaden. Prenumerationspriset är 400:— för hela året. Till utlandet 500:—. Ombudet får som provision tillgodose 10 % av minst 5 insamlade årsprenumeranter. Prenumerationsavgifterna böra sändas per postgiro n:o 6825. Prenumerationslistan återsändes samtidigt till redaktionen. Skriv namn och adresser tydligt.

Tilaajan nimi Prenumerantens namn	Kieli Språk	Postitoimisto Postanstalt	Katu ja numero tai muu ala-osoite Gata och nr eller annan adress	mk

Tilaajan nimi Prenumerantens namn	Kieli Språk	Postitoimisto Postanstalt	Katu numero tai muu ala-osoite Gata och nr eller annan adress	mk

Maksu ..... vsk. mk ..... brutto, josta asiamiehenä vähennän ..... mk. Nettosumma, mk ..... lähetetään samanaikaisesti postisiirtotilillä n:o 6825, tämän mukana. (Tarpeeton pyyhitään yli.)

Avgiften för ..... pren. mk ..... brutto, avdrag för ombudet ..... mk. Nettosumman, mk ..... sändes samtidigt per postgiro n:o 6825 som denna lista. (Det obehövliga Överstrykes.)

Kauppakirjapaino Oy. Helsinki 1957

niissä on lähinnä arvostelava kärki, joka Larnin romaanissa kohdistuu ns. amerikkalaisuuden naurettavia ja epäkelpoja ilmiöitä vastaan ja venäläisen kirjailijan romaanissa taas hänen oman maansa eräitä epäkohtia osoittaen. Mutta muuten nämä romaanit ovat varsin erilaiset. »Neljäs nikama» on humoristinen ja vallaton veijariromaani kun taas Dudintsevin kirja on järeä, joskaan ei huumoriakaan vailla oleva yhteiskunnan kuvaus. Venäläinen kirjailija on vankka kertoja ja huomattava taiteilijanakin, sitä ei hevin voi kieltää. Larnin romaani on huippuhauska kirja, ja meillä luetaan sellaiset usein vain kepeäksi ajanvietteeksi. Se varsin yleinen ennakkoluulo, että kun jokin teos on hauska, niin se ei voi olla »taidetta», sietäisi jo vähitellen tulla kumotuksi oikein väellä ja voimalla. Poikkean tässä vähän päiväjärjestyksestä, mutta muistutan vielä, että useat maailmankirjallisuuden kuuluisimmat ja elävimmät teokset ovat eläneet ohi oman aikansa suuressa määrin juuri huumorinsa ansiosta.

En mene väittämään, että Martti Larnin »Neljäs nikama» on tuollainen kuolematon romaani, mutta sanoisin kuitenkin, että siinä on muutakin kuin hauskuutta ja huvittamisen tarkoitusta. Sen näennäisessä kepeydessä on painavuutta. Siinä on asiaa, joka panee lukijan ajattelemaan. Niin kuin mainitsin, Larnin kirja noudattelee klassillisen veijariromaanin rakennekaavaa, jonka mukaan vaeltava sankari pannaan kokemaan monenmoisia seikkailuja ja sattumuksia, joiden yhteydessä kirjailija saa tilaisuuden antaa enemmän tai vähemmän satiirisen läpileikkauksen kysymyksessä olevasta yhteiskunnasta tai elämänympäristöstä.

Larnin romaanin sankari on toimittaja Jere Suomalainen, joka kokee kotimaassaan pettymyksiä ja siirtyy Amerikkaan, »kaikkien mahdollisuuksien maahan». Käytännöllisistä syistä hän muuttaa nimensä Jerry Finniksi ja pestautuu aluksi erään amerikansuomalaisen kiropraktikon apulaiseksi. Hänestä tulee professori Finn, joka nopeasti oppii käsittelemään enemmän tai vähemmän luulosairasta potilaslaumaa, johon tapauksessa kuin tapauksessa tepsii selkärangan nikamien käsittely. Avainsanaksi tässä praktiikassa tulee juuri »neljäs nikama». Välillä Jerry saa kokemusta gangstereista, tri Hinseyn (alias Kinseyn!) tutkimusmenetelmistä ja joutuupa hän odottamatta naimisiinkin. Avioliitto muodostuu kuitenkin varsin kummalliseksi, ja se päättyy siihen, että Jerry parka karkaa kotoaan ja lähtee vaeltamaan. Ja siitä sitten alkaakin seikkailujen sarja, jota tässä on mahdotonta ruveta tarkemmin selostamaan. Koko ajan Jerry joutuu kokemaan merkillisiä asioita, joiden yhteydessä kirjailija voi kujeilla monenlaisten amerikkalaisilmiöiden kustannuksella, sellaisten, joita europpalainen ei voi muuta kuin ihmetellä ja päivitellä. Dollarimetsästys, sivistyksen pintapuolisuus, tietämättömyys esim. Euroopan oloista, missien sijoittaminen mitä mahdottomimpiinkin tilaisuuksiin, vapaat koulut, mainonnan kaikkivaltius, klassillisen kirjallisuuden »tiivistäminen» (Victor Hugon kootut teokset 80 sivulla), bestselleri-villitys (»Tähdet loistavat päivälläkin», 2.600 sivua, tekijä erään öljykuninkaan nuori rouva entinen kauneuskuningatar) jne. — siinä vain muutama poiminto Larnin kirpeän satiirin kohteista.

Romaanin lopussa Jerry on vajonnut kurjaksi kulkuriksi, mutta kun muuan kykyjen etsijä sattuu kerran kuulemaan, miten Jerry soittaa kammalla ja toilettipaperilla suomalaisia kansanlauluja, käykin niin, että Jerrystä tehdään yhtäkkiä suuri levytähti, jonka tulot nousevat huimaaviin summiin. Mutta sitten hänen maineensa ja pankkitilinsä romahtavat yhtä yllättävästi, ja lopussa Jerry pyrkii uudelleen entisen työnantajansa Isaac Riversin (ent. Iisakki Joki) palvelukseen.

On epäilemättä selvää, ettei Larni — joka muuten on asunut Amerikassa monta vuotta — halua väittää, että tuossa kaikkien mahdollisuuksien maassa kaikki olisi sellaista ja vain sellaista, mistä hän romaanissaan tekee pilaa. Ja totta on myöskin, että tuollaisia ilmiöitä tavataan muuallakin kuin juuri Amerikassa. Satiirikolla on oikeus kärjistää ja paisuttaa, jotta epäkohdat kyllin selvästi tulisivat esille ja muodostuisivat siten myös varoitukseksi. Niinpä »Neljäs nikama» on paitsi erinomaisen hauska ja taitavasti kirjoitettu kirja myöskin terveellinen ja jopa varoittava kirja. Ei sen tarvitse vähentää myötämielisyyttämme Amerikan positiivisia ilmiöitä kohtaan. Sitä paitsi amerikkalaisetkin kirjailijat ovat terävästi arvostelleet maansa yhteiskuntaelämässä ja kulttuurissa esiintyviä epäkohtia. Vapaissa maissa sellainen on aina kuulunut kirjailijain oikeuksiin, jopa tehtäviinkin. Entä sitten tapaus Dudintsev?

Stalinismin kukistuttua itäisessä naapurimaassamme alkoi sielläkin esiintyä entistä vapaampaa yhteiskunnankritiikkiä, jonka huomattavin esiinmarssi tapahtui Dudintsevin romaanissa »Ei ainoastaan leivästä». Näyttää kuitenkin siltä, että etevä venäläinen kirjailija oli mennyt arvostelussaan liian pitkälle, sillä hänen romaaninsa joutui pian kiihkeän keskustelun kohteeksi, ja siitä oli uutta laitosta varten karsittava terävimmät kohdat pois. Suomennos on kuitenkin tehty alkuperäisen laitoksen mukaan ja siihen on liitetty kirjailijan itsensä laatima esipuhe, missä hän mm. valittaa sitä, että hänen romaanistaan on varsinkin ulkomailla tehty politiikan välikappale. Oli miten oli, joka tapauksessa puolueettomalla suomalaisella lukijalla ei ole syytä sentapaiseen menettelyyn, vaan hän voi ilman ennakkoluuloja todeta, että Dudintsev on vilpitön isänmaanystävä ja sitä paitsi — mikä sivullisen mielestä on tärkeinta — hyvä kirjailija. Hän luo eläviä ja uskottavia ihmisiä ja vie yleensä juonta eteenpäin taitavasti ja mukaansa tempaavasti. Päähenkilö on keksijä Lopatkin, joka byrokratismin sokkeloissa joutuu taistelemaan sekä tekemänsä keksinnön että yleensä oman yksilöllisyytensä puolesta. Juuri ahdasta virkavaltaisuutta vastaan kirjailija kohdistaa ankarimman arvostelunsa. Hän haluaa korostaa persoonallisuuden, luovan yksilön oikeutta ja merkitystä myös kommunistisessa yhteiskunnassa, mutta byrokratismi on siinä määrin kansainvälinen ja nykyaikainen ilmiö, että Dudintsevin romaani antaa ajattelemisen aihetta yhtä hyvin länsimaiselle kuin neuvostolukijalle. Mutta niin kuin mainitsin. »Ei ainoastaan leivästä» on kiinnostava ja merkittävä romaani sellaisenaankin, elävänä kertomatuotteena.

A. R.

BRAILLE-puhelin kuuroille. New Yorkissa pidetylle sokeitten aseman parantamisesta huolehtivalle kokoukselle esiteltiin äskettäin braille-puhelin, jonka 2 hollantilaista tiedemiestä rakensi. Puhelimen toiminta on seuraava: puhelintoimistossa kirjoituskoneen näppäimistöllä kirjoitettu sanoma kulkee puhelinjohtoja pitkin vastaanottimeen, jonka tärkein osa on braille-kirjaimisto. Kuuro voi lukea sanoman sormillaan ja vastata siihen.

Ylläoleva uutinen on lainattu »Yhteishyvästä». Ilmeisesti keksintö on tarkoitettu kuuro-sokeille, koska tavallinen kuuro ei tunne eikä käytä sokeain pistekirjoitusta (Braillen systeemi).

Tavallinen kaukokirjoituskone sopisi paremmin kuuroille, jotka voivat lukea näkyvää tekstiä. Sellaisia on jo sanomalehtien toimituksissa.

HERBET HOOVER nuorempi, Yhdysvaltain entinen apulaispääministeri, ei yritä mitenkään salailla kuurouttaan. Usein hän laskee siitä leikkiä. Hän kertoo vaimonsa kerran kuulleen talosta epäilyttäviä ääniä myöhään illalla ja todenneen murtovarkaan tunkeutuvan sisään. Rouva kutsui miestään apuun, mutta tämä ei kuullut mitä hän sanoi. »Minä tallustelin kaikessa rauhassa alakertaan ja pudistin murtovarkaan kättä», Hoover sanoo. »Luulin häntä myöhäiseksi vieraaksi.»

»Valitut palat».

Urheilua

TAMPEREEN Kuurot Urheilijat toimeenpanee pikkujoulujuhlan vaihtelevine ohjelmineen Tampereen Kuurojen Yhdistyksen huoneustossa Satamakatu 1 B. lauantaina marraskuun 30 pnä klo 19. Vanhoille ja nuorille iloa illan ratoksi. Tervetuloa.

TURUN Kuurojen Urheiluseura Valpas järjestää vuosijuhlan marraskuun 30 pnä klo 19. Toivo II:lla Kaskenkatu 16 B. Vaihteleva ohjelma. Joulupukki saapuu. Tervetuloa Turkuun.

Merkkipäiviä

80 VUOTTA täytti lokakuun 10 pnä neiti Edla Manninen Vaasassa.

50 VUOTTA täytti lokakuun 22 pnä rouva Hilma Helena Kettunen, os. Vanhanen Joensuun Vehkalahdelta. Hän on syntynyt Sakkolassa, käynyt Kuopion kuurojen ja Nikkarilan talouskoulun, jonka jälkeen oli karjakkoapulaisena Koski HL Pätilässä. Samassa työssä hän oli myös Kerisalossa. Joensuussa Schaumanin faneritehtaassa on hän ollut 8 vuotta. Avioliiton hän solmi kuulevan miehen kanssa ja heillä on elossa neljä poikaa.

Nykyisin Hilma on Rauma-Repolan sahalla repsikkona. Toivotamme reippaalle Hilmalle paljon onnea ja edelleen lisää vuosikymmeniä.

60 VUOTTA täyttää marraskuun 4 pnä rouva Signe Lindroos Sulvasta.

70 VUOTTA täyttää marraskuun 18 p:nä herra ANTON SJÖBLÖM Hangossa.

50 VUOTTA täyttää 24. 11. herra Arvo Helenius Helsingissä.

50 VUOTTA täyttää joulukuun 1 pnä rouva Eeva Östman, o.s. Korte, Hiekkaharjussa. Hän on syntynyt Kaukolassa herrastuomarin tyttärenä ja käynyt Kuopion Kuurojenkoulun. Avioliiton solmi hän Viipurissa työnjohtaja Ragnar Östmanin kanssa ja muuttivat he jo ennen talvisotaa Helsinkiin.

Eeva rouva on löytänyt elämäntehtävänsä perheensä parissa, hyvänä lastenkasvattajana ja taitavana perheenemäntänä. Hän on saanut iloita reippaista pojistaan ja tyttärestään. Vieraanvarainen koti on ollut aina avoina ystävien tulla ja perheessä vierailleet ovat todenneet että hyvä aviopuoliso on suuriarvoinen lahja julkisessa elämässä toimivalle tarmokkaalle johtomiehelle.

Reippaalle Eeva rouvalle toivotamme yhä eteenpäin onnea ja menestystä ja sydämen lämpöä hyvänä kodin hengettärenä.

Kokouksia

VARKAUDEN Kuurot r.y:n 10-vuotisjuhlaa vietetään marraskuun 3 p:nä Tehtaan kansakoulun juhlasalissa klo 12.00.

Samassa paikassa on marraskuun 2 p:nä klo 19.00 esitelmäpäivä runsaalla ohjelmalla elokuvaesityksineen. Tervetuloa kauempaakin. Hyvät puhujat!

SAVONLINNASSA pidetään esitelmäpäivät ja hengellinen tilaisuus marraskuun 9—10 pnä, alkaen Puistokadun kansakoululla lauantaina klo 18. Tervetuloa kaikki jäsenet ja ystävät yhdessä virkistymään.

RIIHIMÄEN Kuurojen Yhdistys järjestää isäinpäivä- ja syysjuhlan marraskuun 10 pv:nä yhd. phj. Martti Sallin kodissa Janakkalan Nummenpäässä, alkaen klo 13. Puhujiksi on pyydetty teol. yliop. Eino Savisaarta, sekä poliisia, lisänä sirpale ohjelmaa.

Autot lähtevät klo 9,35 ja 11,30 R:mäen asemalta, jossa on vastaanottaja. Tervetuloa ympäri Suomea.

LIEKSAN Kuurojenyhdistyksen esitelmäpäivät pidetään marraskuun 9—10 p:nä Seurakuntatalolla. Lauantaina on juhla samassa paikassa klo 18.30. Toimittaja Pitkänen Helsingistä on luvannut saapua. On myös muuta ohjelmaa. Tervetuloa läheltä ja kaukaa!

KUOPION Kuurojen Yhdistyksen esitelmäpäivät marraskuun 16—17 pnä alkavat lauantaina klo 18 ja sunnuntaina klo 13 Kuurojenkoululla. Puhujina: Toimittaja Pitkänen ja Herra Matti Kattainen, kuurojenkoulun opettajat ja omat voimat. Tervetuloa läheltä ja kaukaa.

ALAVUUDEN Kuurojen Yhdistyksen vierailu tehdään Kuortaneelle Martti Yli Mäyryn taloon marraskuun 17 pnä. Tervetuloa.

OULUSSA pidetään Oulun Kuurojen Yhdistys r.y:n 25-vuotisjuhla marraskuun 23—24 p:nä Kuurojentalossa Koskitie 19 a, alkaen lauantaina klo 19.

KERAVAN Kuurojen Kerhon esitelmäpäivä pidetään sunnuntaina marraskuun 24 p:nä klo 14. Keskuskansakoululla. Puhujina rva Katri Pitkänen ja työnjoht. R. Östman Helsingistä. Tervetuloa!

IMATRAN Kuurot r.y. järjestää pikkujoulujuhlan ja esitelmäpäivät marraskuun 30 pnä ja joulukuun 1 pnä Imatrankoskella, Voima OY:n ruokalassa, alkaen lauantaina klo 18 ja sunnuntaina klo 12.

Herra Rurik Pitkänen tulee, hän näyttää myös filmin. Tervetuloa läheltä ja kaukaa.

SEINÄJOEN Kuurojen Yhdistys järjestää pikkujoulun Työväentalon yläkerrassa Seinäjoella ensi joulukuun 1 p:nä, alkaen klo 11. Tervetuloa!

ROVANIEMELLÄ pidetään kuurojen kokouspäivät joulukuun 7—8 pnä Rautatien kerhotalolla, alkaen lauantaina klo 19. Lapin kuurot, tervetuloa omaan kokoukseen Rovaniemelle! Toim. Pitkänen saapuu ja elokuvaesityksiä järjestetään. Edellisessä lehdessä mainittu aikamäärä täten oikaistaan.

TYRVÄÄN Kuurojen Yhdistys järjestää pikkujoulujuhlan omalla talolla joulukuun 7 pnä, klo 19. Hyvä ohjelma. Tervetuloa.

JYVÄSKYLÄN Kuurot r.y. järjestää pikkujoulunvieton Jyväskylän Vesilinnassa joulukuun 7 p:nä klo 18. Tervetuloa!

MIKKELIN Kuurojen Yhdistys ja Urheiluseura järjestää pikkujoulujuhlan ensi joulukuun 7 p:nä klo 19 ja sunnuntaina 8 päivänä on ompeluseuran käsityömyyjäiset klo 12 omassa talossa. Tenholankatu 29. Tervetuloa!

LAPPEENRANNAN Kuurojenyhdistyksen kirjanpitokurssit pidetään joulukuun 7—8 p:nä omassa talossa, alkaen lauantaina klo 18. Teknikko Jaakko Väisälä tulee neuvojaksi. Toivotaan kaikki Savonlinnan, Imatran, Kymen ja muidenkin kuurot runsaalla joukolla opintielle. Hyvä ravintola ja majoitus omassa talossa. Sen jälkeen pikkujoulujuhla. Kaikki tervetulleita!

KOKKOLAN Kuurojen Yhdistys järjestää joulujuhlan lauantaina 14 p:nä joulukuuta. Sunnuntaina 15 p:nä jouluk. pidetään esitelmäpäivä hyvällä ohjelmalla. Myös filmiesitys. Tervetuloa!

HAAPAJÄRVEN Kuurojen Yhdistys järjestää kuusijuhlan ja esitelmiä 14—15 pnä joulukuuta Kunnantalolla. Alkaa lauantaina klo 19 ja sunnuntaina klo 12. Tervetuloa kaukaa ja läheltä.

Kotimaasta

HEFFATAN 50-VUOTISJUHLAT VAMMALASSA

Nämä juhlat alkoivat juhannusaattona ja missäpä muualla olisikaan ollut hauskempaa viettää keskikesän juhlaa kuin maaseudulla. Heffatan juhlille olikin kokoontunut paljon kuuroja, suurin osa kaupunkilaisia koleasta säästä huolimatta. Voi sanoa, että siellä oli hauskaa ja varmaan jokainen oli tyytyväinen matkaansa, josta jäi miellyttävä muisto, saadessaan tavata kohtalotovereita ja nauttia hyvästä ohjelmasta.

Juhannusaattona kokoonnuimme kuurojen talolle, josta mentiin autoilla 2 vuorossa (toiset pikkuautoilla) Tyrvään seurakunnan leirimajalle Hauhajärven rannalle, jonne oli Vammalan kauppalasta matkaa 7 km. Siellä odotti tulijoita ilmainen kahvitarjoilu. Oli saunominen, uintia, leikkiä, lipunnosto lippulauluineen. Siellä yhd. puheenjohtaja Tauno Kuutti toivotti kaikki tervetulleiksi lausuen: vaikka meillä joka vuosi juhannuksena on kolea sää, ei se lannista meiltä, vaan keskikesän juhlana melkein kaikki tahtovat iloita ja kokoontua yhteen juhlaa viettämään. Kauko Mäkelä puhui Suomen lipun merkityksestä karussa Pohjolassa. Myöhemmin kokoonnuimme kauniin Hauhajärven rannalle lämmittelemään juhannuskokon ympärille valoisassa suviyössä. Siellä laulettiin yhteisesti hengellisiä lauluja ja past. Ahonen ja Paunu selostivat, ettei yksinäinen kekäle pala, vaan sammuu, mutta puut palavat iloisesti kun ne kootaan yhteen. Samoin on asianlaita hengellisessä suhteessa. Yksinäinen kristitty ei voi olla hengellisesti palava, vaan sammuu, mutta kun on monta uskovaista koolla, hengen liekki leimahtaa täyteen liekkiin ja palaa iloisesti. Iltakokous päättyi hengelliseen lauluun.

Juhannuspäivänä varsinainen juhla alkoi klo 12 suvivirrellä, jonka jälkeen past. Paunu piti hartaushetken sanoilla: Niinkuin kesäinen luonto on kaunis koskemattomana, samoin ihmiselämä on kaunis niin kauan kuin synti ei ole saanut saastuttaa ja turmella sitä ja rikkoa hyviä välejä Jumalan kanssa ja saastuttaa hyvää omaatuntoa. Puhdas elämä ja hyvä omatunto ovat elämän arvokkaimpia ominaisuuksia jokaiselle ihmiselle. — Heffatan laulukuoro lauloi pari hengellistä laulua. Sitten alkoi väliaika, jolloin Tyrvään seurakunnan puolesta tarjottiin kaikille vieraille kirkkokahvit.

Väliajan jälkeen Heffatayhdistyksen puheenjohtaja Tauno Kuutti piti tervehdyspuheen ja selosti miten suuren vaivan ja työn takana oli uuden talon aikaansaaminen. Mutta oma apu paras apu. Usko voittaa vaikeudet ja antaa intoa ja voimaa vaikeuksien edessä.

Juhlarunon 50-vuotiaalle yhdistykselle esitti nti Ester Koskinen seuraavasti:

Siniristilippu hulmu korkealla,
Suomen armaan suvitaivaan alla.
Nyt riemukellot mailla kajahtaa,
ne loihtii mieliin juhlatunnelmaa.

Nyt kukkii nurmi ja lehtii puut,
saapuivat pikkulinnutkin laulusuut,
Jo lehdot leivosten laulua soi,
ja aallot järvissä karkeloi.

Nyt luodut Luojaansa kiittää voi,
kun ihmetyönsä Hän julki toi.
Herra laupias on ja hyvät,
Hältä myös on pellon jyvä.

Jo kylväjän siementä versoo maa,
sadon runsahan aurinko kasvattaa.
Kun kuluu kesä ja sapuu syys,
on kylväjän aitoissa kylläisyys.

On sydänten pelto myös karu maa,
jos ei hengen kastetta saa.
Tää yhdistys siementä kylvi kai,
Herra taivaisen kastehen mailleko soi?

Heffata-yhdistys on jo nuoruutes ohitettu,
elonmatkaa taivallettu
puolet pitkää vuosisataa,
kulkein vanhaa kiertoratata.

Vain hetken hyörivät ihmislapset,
maatuvat harmaahapset,
kun täällä alla auringon
niin katoovaista kaikki on.

Miss' on kuurot tutut nuo,
jotka menneisyyden mieleen tuo?
Sai lepopaikan rauhaisan
he luona porttein kalmiston.

Ah, aatos rientää sinne päin,
kuin seisois' äärell' paljain päin.
He Effatan jo kuulla sai,
se ääni myöskin meille soi.

Samanlaist' ol' taivallusta
heillä niinkuin myöskin meillä,
milloin tiellä tasaisella,
milloin huonommalla säällä.

Niin päivänpaistein, pilvisäin
käy riemu, murhe vierekkäin.
On riemu nimi kellon kultaisen,
vaan murhe se on kello hopeinen.

Nyt riemun kello soida voi
kun kuurot oman talon sai.
Siitä paljon tehty on työtä,
nyt vietämme yötöntä yötä.

Sana Effata sointuu hiljaisuuden maailmaan,
keskellemme tuo se taivaan.
Yön varjot väistyy — aamu saa,
ikikodin portit aukeaa.

Onnea, menestystä toivotamme
yhdistykselle 50-vuotiaalle.
Sekä kodille uudelle
myös luonto yhtyy kuorohon, »Eläköön».

Juhlapuheen piti johtaja Urho Kierimo. Historiikin selosti rva Kerttu Lomma. Myös puhui Tyrvään kirkkoherra Tarjamo. Vammalan kutsuvieraat ja eri yhdistykset esittivät tervehdyksensä ja onnentoivotuksensa kukkasin ja muistolahjoin. Joht. Kierimo ojensi rva Elsa Ritalalle pronssisen ansiomitalin 40-vuotisesta toiminnasta kuurojen hyväksi. Lisäksi annettiin 15 kuurolle vapaajäsenkirjat. Laulettiin yhteisesti »Maamme»-laulu rva Katri Pitkäsen johdolla.

Klo 15 alkoi päivällinen Vammalan uudessa ajanmukaisessa kansakoulussa. Vielä klo 19 alkoi päättäjäisillanvietto kuurojen talolla, jossa näytettiin elokuvia kuuro-sokea Helen Kellerin elämästä. Siellä puhuivat vielä joht. Kierimo, K. Mäkelä, T. Kuutti ym. Lisäksi oli arvauskilpailuja, arvontaa ym. E. K.

KIITÄN kaikista ystävyydenosoituksista 60-vuotispäivänäni sähkein ym. tavoin.
Erik Ruonaniemi.

PARHAIMMAT kiitokset kaikille jotka muistivat minua sähkein, kukin ja lahjoin 60 vuotta täyttäessäni. Martta Pöyhölä

MEILLÄ on kunnia kiittää kaikkia niitä yhdistyksiä, järjestöjä, ja yksityisiä henkilöitä, sekä kaikkia niitä, jotka onnitteluin adressein, sähkein ja kauniin puhein ilahduttivat yhdistystämme, sen täyttäessä 50-vuotta. Jyväskylän Kuurot ry.

KUUROJEN LEHTI
Tidskrift för Döva

62. vuosikerta 1957

Julkaisija: SUOMEN KUUROJEN LIITTO r.y.
Päätoimittaja: URHO KIERIMO, Lempäälä, Toutonen
Toimitussihteeri: RURIK PITKÄNEN, Helsinki, Liisankatu 27 E 10. Puh. 38 154.
Toimituskunta: Katri Pitkänen, Maila Paunu.
Toimitus ja konttori: H:ki, Liisank. 27 E 10. Puh. 38 154. Kirjoitukset ja kuvat lähetettävä ennen edellisen kuukauden 1 päivää. Muotokuvista seurattava 500:— maksu.
Tilaushinta: Koko vuodelta 1958 kotimaassa ja Pohjoismaissa 500:—, ulkomaille 600:—. Tilattavissa kaikista postitoimistoista.
Ilmoitushinnat: Lähempiä tietoja saa puh. 38 154. Kihlaus-, vihkimä- ja syntymäilmoitukset 300:—. Kuolinilmoitukset 500:—.
Kaikki maksut suoritettava Suomen Kuurojen Liitto r.y:n postisiirtotilille n:o 6825 tai rahastonhoitaja Eero Laamaselle, os. Malminrinne 2 A 14, Helsinki. Puh. 36 678.

KUUROJEN JOULU

vanha tuttu joululehtemme
ilmestyy taas rikassisältöisenä

Lehtemme kokovuositilaajat saavat sen
ilman muuta postitse. — Mutta . . .

Me tarvitsemme tarmokkaita

myyjiä kaikkialle!

Joululehden myyntituloilla rahoitetaan liittomme toimintaa kaikkien kuurojen hyväksi, joten odotamme jokaisen kuuron omankin etunsa vuoksi myyvän sitä runsaasti paikkakunnallaan tutuille ja tuntemattomille.

Hinta 100 mk — Korotetut myyntipalkkiot!

Tehkää tilaus yhdistyksenne asiamiehen kautta ensi tilassa, ettei painos loppuisi kesken!

Suomen Kuurojen Liitto r.y.

Liisankatu 27 E 10 — HELSINKI — Postisiirtotili 6825

Tilatkaa vuodeksi 1958 —

Prenumeréra för år 1958 på

KUUROJEN LEHTI-
TIDSKRIFT FÖR DÖVA

vuosikerta 63 — 62 årgång

Ilmestyy kerran kuukaudessa, seuraten tapahtumia kuurojen maailmassa koti- ja ulkomailla.

Toimituskunta:
Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Neuvottelukunta:
Jaakko Väisälä, Kaisu Korhonen, Urho Paljakka, Jarmo Narmala, Urho Lehtimäki.

Tilaushinnat:
500:— koko vuodelta. Ulkomaille 600:—. Vuositilaajat saavat runsaasti kuvitetun »Kuurojen Joulun» ilmaiseksi. Kuurojenkoulujen, ammatti- ja talouskoulujen oppilaat saavat sen tilaamalla opettajansa kautta jaettavaksi 200 markalla koko vuodeksi.

Tilauksia vastaanottavat kaikki postikonttorit, asiamiehet yhdistyksissä ja lehden konttori, os. Helsinki, Liisankatu 27 E 10. — Postisiirtotili n:o 6825.

Tehkää tilauksenne nyt heti ja tarjotkaa lehteä myös tuttaviennekin tilattavaksi. Omaa lehteänne levittämällä hankitte kannattajia kuurojen asialle kuulevienkin keskuudesta.

URHO KIERIMO
päätoimittaja - huvudredaktör

Utkommer en gång i månaden. Vad som sker och vad som hänt i de dövas värld, både in- och utrikes, skildras utförligt.

Redaktionskommitte:
Katri Pitkänen, Maila Paunu.

Rådkommitte:
Jaakko Väisälä, Kaisu Korhonen, Urho Paljakka, Jarmo Narmala, Urho Lehtimäki.

Prenumerationspris:
400:— för hela året. Till utlandet 600:—. Elever i dövskolorna samt yrkes- och hushållskolorna kunna genom lärarna på prenumerera för 200 mk i året.

Prenumeration kan ske genom alla postkontor, föreningarnas ombud och tidskriftens kontor, adr. Helsingfors, Elisabetsgatan 27 E 10. postgirokonto n:o 6825.

Gör Eder prenumeration genast och rekommendera tidskriften för Edra vänner och bekanta. Genom att sprida Er egen tidskrift på detta sätt skaffar Ni anhängare och förespråkare för de dövas sak i de hörandets krets.

RURIK PITKÄNEN
toimitussihteeri - red.sekreterare

Kauppakirjapaino Oy. Helsinki 1957